

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Ex euangelio secundum Ioannem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO
CHRISTI
431.

Οὐ εἰς Χριστὸν ἠπίστας.

Εκ τῆς κτ' Ἰωάννου δια-
γελίου.

ΟΣΟΙ δὲ ἔλαβον αὐτὸν, ἔδω-
κεν αὐτοῖς ὄξοισίαν τέκνα θεοῦ
γινέσθαι, τοῖς πισθούσιν εἰς τὸ ὄνομα
αὐτοῦ.] ὁνο κτ' ταυτὸν ἕξοισι θεοπε-
πι ὡρα λαμβάνεται γὰρ οὐχ ἐτέ-
ρος ὡς ἡμεῖς ὁ Χριστός. πάλιν ὅτι ὁ
εἰς αὐτὸν ἠπίστας, σαφλιωεῖ τὸ θεοκαί-
μδρον τοῖς γὰρ πισθούσι, Φησὶν, εἰς τὸ
ὄνομα αὐτοῦ. πισθούσιν δὲ εἰς τὸ ὄνο-
μα αὐτοῦ, ἐκ ἀνθρώπων ἐστὶ κοινὸν καὶ
ἓνα τῶν καθ' ἡμας πισθόντες, ἀλλὰ
θεὸν ἐνλωθεστικώτα. ἐκ ἀνθρώπων
νον ὁ τὸ ὄξοισίαν διδόναι τέκνα θεοῦ
γινέσθαι, θεοπεπέσ ὁ μάλλον κτ' ὑπὲρ
πλὴν κτ' ὅτι. ὅτε τοῖνυν εἰς αὐτὸν ἠπί-
στας, κτ' αὐτὸς δίδωσι τὴν ἰσοθεσίας πλὴν
χαρὶν, πῶς οὐ θεὸς ὁ Χριστός;

Ταυτὴν ἐποίησεν ἄρχον τῶν ση-
μείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανά τῆς Γαλι-
λαίας, καὶ ἐφάνεσσε πλὴν δόξαν
αὐτοῦ. καὶ ἠπίσθυσαν εἰς αὐτὸν ὁ
μαθηταὶ αὐτοῦ.] γεγονότων ἄρα τῶ
σημείου, καὶ φανερώσαντος τὸ Χρι-
στοῦ πλὴν δόξαν αὐτοῦ, ὡς εἰς ἓνα πε-
πισθούσιν ὁ μακάριοι μαθηταί;
ἄρα εἰς ἀνθρώπων ἄγιον ἀπλῶς; καί-
τοι κατὰ τὸ σημεῖον ἠκολούθησαν αὐ-
τῶν, πεθαυμάκωτες ὡς ἄγιον. ἀλλὰ πε-
θανταὶ διὰ τῶν σημείων πλὴν ὑπὲρ ἀν-
θρώπων δυνάμειν τε κτ' ὄξοισίαν ἔχον-
τα. ἐκοῦν πεπισθούσιν ὡς εἰς θεόν.
ἰστέον δὲ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἁγίων
πολλὰ πεποιήκασι καὶ παράδοξα.
καὶ ἐθαυμάσθησαν μὲν, ὁπίσθυσαν ὁ
εἰς αὐτὸν οὐδέεις. ἔχει δὲ αὐτὸν πλὴν
ἰστω δυνάμειαν ὡς ὁ πλὴν ἐν τοῖς Ἱερο-
Concil. Tom. 5.

Quod fides fit in Christum.

Ex euangelio secundum
Ioannem.

QUOTQUOT autem receperunt eum, dedit eis potestatem
filios Dei fieri, his qui credunt in no-
mine eius. Duo quæ in Deum qua-
drant, coniunctim hic ponit: non
enim alia ratione Christum com-
plectimur, quam quod fide in il-
lum tendimus. hoc vero decla-
rat, dum ait: His qui credunt in
nomine eius. credimus autem in
nomine eius, non vulgarem, no-
strique similem hominem rati,
sed Deum incarnatum. Rursum
quod potestatem dat filios Dei
fieri, non humanarum virium est,
sed diuinæ naturæ opus, quid-
damque vniuersa creatura subli-
mius. Cum fides ergo in ipsum
Christum tendat, idemque det
gratiam vt filii Dei efficiamur,
quomodo non est Deus?

Hoc fecit initium signorum Ie-
sus in Cana Galilee, & manifesta-
uit gloriam suam: & crediderunt in
eum discipuli eius. Signo peracto,
Christique gloria manifestata, in
quem, quæso, beati illi discipuli
crediderunt? numquid in homi-
nem simpliciter sanctum? Atqui
ante signum editum illum seque-
bantur, tamquam virum sanctum
admirati. Ex signo itaque pote-
statem humana maiorem illi ad-
esse animaduenterunt: quare in
illum tamquam in Deum credi-
derunt. Constat permultos san-
ctos multa stupenda edidisse, pro-
pter quæ etiam in magna admira-
tione erant: at nullus interim re-
pertus est, qui in illos crederet. E-
iusdem pene sententiæ est & il-
lud quoque: Cum autem esset Hiero-
Ibid. v. 23.

solymis in Pascha in die festo, multi crediderunt in nomine eius, videntes signa eius qua faciebat.

Ioan. 3. v. 17.

Non enim misit Deus Filium suum in mundum ut iudicet mundum, sed ut saluetur mundus per ipsum. Qui credit in eum, non iudicatur: qui autem non credit, iam iudicatus est; quia non credidit in nomine unigeniti Filii Dei. Si via ad salutem est fides in Filium, quomodo in ipsum credimus? aut quomodo in ipsum credentes condemnationis sententiam euadimus? Numquid illum fide ut hominem complectimur? nec quidemquam omnino nisi humanum de illo concipimus? At quo pacto si hoc fecerimus, diuinum cultum homini impendisse non arguemur? Fidene ergo in illum ferimur tamquam in Deum? Sane. Quis illum ergo, cuius fides terrarum orbem iustificat, verum Deum esse inficiari audeat?

Ioan. 4. v. 53.

Cognouit ergo pater quia illa hora erat, in qua dixit illi Iesus, Filius tuus viuit: et credidit ipse, et domus eius tota. Reuocat reguli filium a mortis vestibulo Christus, affatusque patrem: Vade, inquit, filius tuus viuit. Credidit mox ille, & tota familia cum illo. Sed numquid ob insignem hanc, adeoque diuinam potentiam reguli in illum credidit tamquam in hominem? an vero verum naturalemque Deum esse agnouit, qui uti Dominus quoscumque sibi visum esset, vel solo verbo vitæ restituere posset? Sed obscurum non est, haud aliter in eum credidisse, quam in verum Deum.

Ioan. 5. v. 24.

Amen amen dico vobis, quia qui verbum meum audit, et credit ei qui misit me, habet vitam aeternam. Deus Pater Filium suum misit nobis de

σολύμοις ἐν τῷ πάσχα ἐν τῇ ἑορτῇ, πολλοὶ ἤπισθυσαν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, θεωροῦντες αὐτῶν τὰ σημεῖα, ἀ ἐποίησεν.

Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ. ὁ πισθῶν εἰς αὐτὸν, οὐ κρίνεται· ὁ δὲ μὴ πισθῶν, ἡδη κέκριται· ὁ μὴ πισθῶκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ θεοῦ. εἰ σωτηρίας ὁδοῦ ἔστιν ἡ πίστις ἢ εἰς τὸν υἱὸν, πῶς ἄρα πισθώμεθα εἰς αὐτὸν; ἢ πῶς τὴν ἐκ τῆς κρίνεσθαι διαφθερόμεθα θνήσκω; ἄρα γὰρ ὡς ἀνθρώπων καταδειξάμενοι, καὶ ἕτεροι τὰ τῶν οὐρανῶν; εἴτα πῶς ἐκ ἀνθρώπων λατρεύσομεθα; ἀλλ' ὡς εἰς θεόν; τῶν γὰρ ἀληθῶν. τίς οὖν ὁ φάται πολὺν ἐκ τῶν καὶ ἀλήθειαν θεόν, οὗ δεδικαίωκεν ἡ πίστις τὴν ὑπερουρανόν;

Ἐγὼ οὖν ὁ πατήρ ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἐν ἣ ἔειπεν αὐτῷ· ὁ υἱός σου ζῆ καὶ ἤπισθυσεν εἰς αὐτὸν αὐτὸς, καὶ ἡ οἰκία αὐτοῦ ὅλη. ἀπέστειλεν ἐκ νεκρῶν τὸ βασιλικὸν υἱὸν ὁ Χριστός, εἰρηκῶς αὐτῷ πατρὸς, ὁ υἱός σου ζῆ. εἴτα πισθῶκε πανοικί. ἀρ' οὖν διὰ τῆς οὕτω μεγάλης καὶ θεοπροποῖς ἰσοστάς ὡς εἰς ἀνθρώπον πισθῶκεν ὁ βασιλικός; ἢ θεὸν ἔγνω καὶ φύσιν ὄντα αὐτῷ, καὶ ζωοποιῶντα μετ' ἰσοστάς οὐκ ἀλόγιστο καὶ μόνον ῥήματι; ἀλλ' ἐστὶ δῆλον ὅτι πισθῶκεν ὡς θεῷ.

Ἀμὲν ἀμὲν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ λόγος μου ἀκούων, καὶ πισθῶν τῷ πέμψαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον. πέπομφεν ἡμῖν ἰσοσταῶν ὁ θεὸς καὶ πατήρ τὸν ἴδιον υἱόν,

ANNO
CHRISTI
431.

ἵνα πᾶς ὁ πισθῶν εἰς αὐτὸν μὴ ἀπο-
ληται, ἀλλ' ἔζη ζῶν ἀιώνιον. πῶς
οὐκ ἐστὶ τούτοις Φησὶ, ζῶν ἀώνιον
ἔχον πισθῶντα τῷ πέμψαντι αὐ-
τὸν; εἰς ἕνα λοιπὸν ἢ πῆσις; ἀρεθὸς εἰς
δύο θεοὺς, ὁ πατήρ, καὶ ὁ υἱός; μὴ
ἁλοῖτο. ἀλλ' ὡς εἰς ἕνα θεὸν καὶ ἀληθι-
νόν, ἐκουῖ εἰς πισθῶσεν εἰς Χρι-
στὸν, πεπισθῶκεν εἰς θεόν, καὶ εἰ πισθῶ-
σεν εἰς θεὸν πατέρα, πεπισθῶκεν
ἔσται καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν
Χριστόν.

Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐ-
τοῖς· τὸ ἐστὶ τὸ ἔργον τοῦ θεοῦ, ἵνα πι-
σθῶσθε εἰς ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνον. εἰ
τὸ τῷ θεῷ δοκῶν ὁ πτεροδιδυμὸς πι-
σθῶντες εἰς Χριστόν, αὐτὸν γὰρ ἀλη-
θῶς ἀπέστειλεν ὁ πατήρ εἰς τὸν κόσμον,
ὅτε γέροντες ἀνθρώπων καθ' ἡμᾶς·
πῶς ἐκ αὐτοῦ εἶπεν θεὸς ἀληθινός; οὐ γὰρ
αὐτὸν ἔργον θεοῦ τὸ πισθῶν εἰς
αὐτόν.

Ἰησοῦς δὲ ἔκραξε, καὶ εἶπεν ὁ πι-
σθῶν εἰς ἐμέ, οὐ πισθῶ εἰς ἐμέ, ἀλλὰ
εἰς τὸν πέμψαντά με. καὶ ὁ θεωρῶν
ἐμέ, θεωρεῖ τὸν πέμψαντά με. εἴπα
παρρησιασθῆναι τούτοις· ἐγὼ οὐκ ἔμαυ-
τῶς ἐκ ἐλάλησα, ἀλλ' ὁ πέμψας με
πατήρ, αὐτὸς μοι ἐν πολλοῖς δέδωκε
τὴν εἶπω, καὶ τὴν λαλήσω. ὅτε πῶν
κατ' ἐν πολλοῖς τῶν πατέρων, καὶ ὡς ἀν-
θρώπων λέγει, πῶν πῶν εἰς αὐ-
τὸν εἰς τὸν πέμψαντα αὐτὸν ἀναφέ-
ρει, καὶ ὁ θεωρῶν αὐτόν, θεωρεῖ τὸν
πέμψαντα αὐτόν. ὡς ὁ φαίει πολ-
μῶν ἐκ εἰς θεὸν αὐτόν, καὶ τῶν ἀλη-
θινόν; ὁμοίον δὲ τούτων πισθῶτε εἰς
τὸν θεόν, καὶ εἰς ἐμέ πισθῶτε.

cælis, ut omnis qui credit in illum, Ioh. 3. v. 16.
non pereat, sed habeat vitam æter-
nam. Cur hic ergo æterna vita iis
promittitur, qui credunt ei qui
miserat illum? In quem tandem
fertur fides? Numquid in Patrem
& Christum tamquam in duos
Deos? Absit. Credimus enim
tamquam in vnum verum Deum.
Quamobrè si quis credit in Chri-
stum, credit idem in Deum Pa-
trem quoque: & contra, si qui
in Deum Patrem credunt, iu-
dem & in vnum Dominum no-
strum Iesum Christum quoque
credunt.

Respondit Iesus, & dixit illis: Ioh. 6. v. 29.
Hoc est opus Dei, ut credatis in eum
quem misit ille. Si Dei volunta-
tem perficimus cum in Christum
credimus, (hunc enim Pater
vere misit in mundum, quando
nostri similis factus est homo)
quomodo non est verus Deus?
Neque enim opus Dei esset cre-
dere in eum.

Iesus autem clamavit, & dixit: Ioh. 12.
Qui credit in me, non credit in me,
sed in eum qui misit me. Et qui vi-
det me, videt eum qui misit me. Et
paucis interiectis: Quia ego ex me-
ipso non sum locutus; sed qui misit
me Pater, ipse mihi mandatum de-
dit quid dicam, & quid loquar.
Cum ergo mandato Patris, licet
ut homo dicat, fidem quæ in il-
lum est, referat ad Patrem mit-
tentem; & qui illum videt, eum
quoque videat, qui misit il-
lum; quis illum verum Deum
esse negare audeat? Cognatum
huic est & illud quoque: Cre-
ditis in Deum, & in me cre-
dite. Ioh. 14.